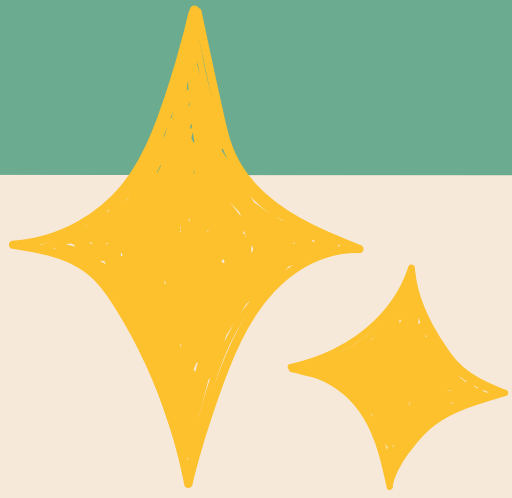
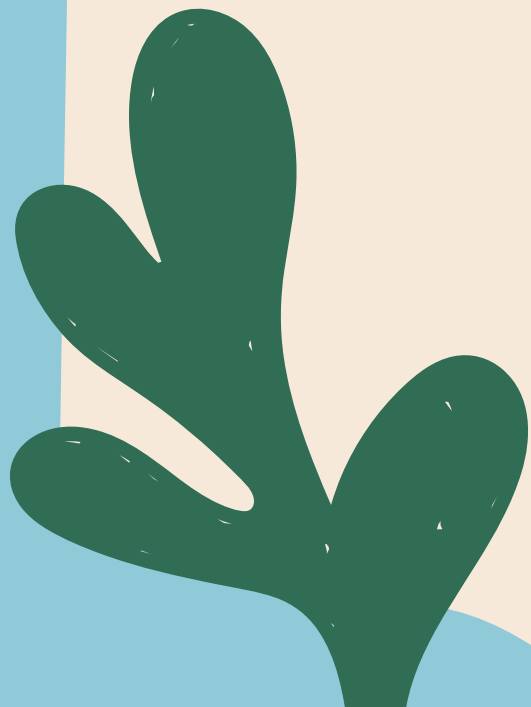

Η ιστορία ενός κόκκου κακάο

Ελένη Σταμούλη
Εκπαιδεύτρια Νέων και Ενηλίκων
Μέλος της εργασιακής ομάδας Lacandonia

Θα σας πω μια ιστορία που μου την είπε η φίλη μου η Κιάρα. Η Κιάρα είναι από την Ιταλία και μια μέρα είχε βρεθεί, σε ένα κατάστημα δίκαιου και αλληλέγγυου εμπορίου, στην Αθήνα.

-Τι ωραίο μαγαζί!, σκέφτηκε και βάλθηκε να κάνει βόλτες κοιτώντας τα ράφια του.

Πέρασε από τα ράφια με τους καφέδες, χάζεψε λίγο τα μπαχαρικά, έμεινε αρκετή ώρα στο χώρο με τα μπισκότα και άλλες λιχουδιές, μέχρι που... έφτασε στο ράφι που βρισκόταν οι σοκολάτες.

Εκεί βρήκε ένα κουτί που ήταν λίγο παράξενο, και είχε πάνω του μια μικρή τόση δα πορτούλα.

-Α! σκέφτηκε η Κιάρα, κάποιος θα μένει εδώ μέσα! Για να χτυπήσω... τοκ τοκ τοκ, χτύπησε με το χεράκι της την πορτούλα.

Ακούστηκαν βήματα μέσα από το κουτί. Αμέσως, η πορτούλα άνοιξε και εμφανίστηκε ένας κόκκος κακάο με μεγάλα μάτια και στριφογυριστό μουστάκι που χασμουριόταν.

- Γεια σου τι κάνεις; Εγώ είμαι η Κιάρα!

- Καλούτσικα, εσύ; Απάντησε ο κόκκος τρίβοντας τα μάτια του. Συγγνώμη αλλά έχω κάνει ένα μεγάααααλο ταξίδι ως εδώ. Με λένε Πέδρο κι έχω έρθει από τη Λατινική Αμερική!

- Αλήθεια; Μα αυτό είναι πολύ μακριά!, είπε η Κιάρα. Έχεις χρόνο να μου πεις την ιστορία σου;

- Ναι αμε! Απάντησε ο Πέδρο, αλλά μετά θα ξαναγυρίσω στο κρεβατάκι μου...

Ο κόκκος βγήκε από το κουτί και κάθισε δίπλα στην Κιάρρα. Άρχισε να διηγείται. Θέλετε να σας πω τι της είπε;

Ο πατέρας μου ο Πάμπλο είναι κι αυτός κόκκος κακάο. Από τότε που ήταν μικρός ζούσε στις φυτείες του κακάο με όλη την οικογένειά του.

Ο παραγωγός, που ήταν σαν τον πατέρα όλων των κόκκων ήταν ο Μανουέλ. Αυτός φρόντιζε τη γη, έσπερνε, πότιζε, σκάλιζε και φρόντιζε τις φυτείες όπου ζούσε ο πατέρας μου. Όλες τις γιορτές και τις αργίες ο Μανουέλ και η γυναίκα του ήταν εκεί στη φυτεία για να δουλέψουν τη γη. Μας φρόντιζαν και μας αγαπούσαν. Αλλά κέρδιζαν πολύ λίγα χρήματα. Φτωχοί είχαν γεννηθεί και φτωχοί ζούσαν. Εμείς λυπόμασταν να τους βλέπουμε στεναχωρημένους, γιατί τους αγαπούσαμε.

Ο Μανουέλ

Κάθε χρόνο, αφού εμείς οι κόκκοι ωριμάζαμε πάνω σε φύλλα μπανανιάς, για να είμαστε προστατευμένοι, μας έβαζαν μέσα σε μεγάλους σάκους κατά μήκος του δρόμου για να μας πουλήσουν. Τότε κατέφθαναν οι κύριοι από τις Εταιρίες, κάτι άντρες με κουστούμια και γυαλιστερά παπούτσια και στενεμένα μάτια και φώναζαν τον Μανουέλ να μιλήσουν για την τιμή.

- Αααα, δεν γίνονται αυτά τα πράγματα που μου ζητάς βρε Μανουέλ, έλεγε ο κύριος από την Εταιρία... Δεν ξέρεις ότι θα πάρουμε εμείς το κακάο σου και θα τον δώσουμε σε κάποιον να το καθαρίσει, μετά σε κάποιον άλλο να το καβουρντίσει, έπειτα σε κάποιον τρίτο για να το αποφλοιώσει και τελικά σε κάποιον να φτιάξει τη σοκολάτα, να τη συσκευάσει και να τη στείλει στα σούπερ μάρκετ; Όλα αυτά νομίζεις δωρεάν είναι; Όλα αυτά χρειάζονται λεφτά! Δεν γίνεται, αποκλείεται να σε πληρώσω αυτό που μου ζητάς!

- Μα, είπε ο Μανουέλ, με αυτά που μου δίνετε, δεν μπορώ ούτε να ζήσω εγώ και η γυναίκα μου, που δουλεύουμε κι οι δύο κάθε μέρα σκληρά στα χωράφια!
- Τι να σου κάνω κι εγώ βρε Μανουέλ; Ή θα μου δώσεις το κακάο με την τιμή που σου λέω, ή άστο εδώ στην άκρη του δρόμου να χαλάσει, χαχαχα!

Τι να έκανε κι ο Μανουέλ, τους έδινε πάντα το κακάο για πολύ λίγα χρήματα.

Στο μεταξύ, μεγάλωσα κι εγώ και έκανα κάθε χρόνο το ταξίδι από τη φυτεία μέσα στο σάκο και μετά στα μαγαζιά στην Ευρώπη. Αλλά δεν μου άρεσε καθόλου. Θυμάμαι όταν ο Μανουέλ με κρατούσε στα χέρια του, που ήταν βρόμικα από το χώμα, ήμουν χαρούμενος, γιατί ένιωθα ότι με αγαπούσε. Μετά έρχονταν εκείνοι οι άλλοι και δεν μου άρεσε ο τρόπος τους. Περνούσα από το ένα χέρι στο άλλο, αλλά κανείς δεν με κοιτούσε, κανείς δεν με χαίδεψε, ούτε μου έλεγε τι όμορφος κόκκος που είσαι σαν τον Μανουέλ. Τα χέρια τους δεν ενδιαφέρονταν καθόλου για μένα και επιπλέον μύριζαν χρήματα...

Συμβατικό Εμπόριο Κόκκων Κακάο

Καθαρισμός

Καβούρδισμα

Αποφλοίωση

Άλεσμα

Δημιουργία Σοκολάτας

Συσκευασία

Μεταφορά

Αποθήκευση

Διανομή

Μια μέρα έφτασαν στο χωριό μας δυο άνθρωποι συμπαθητικοί. Είπαν ότι ανήκουν σε μια ομάδα που κάνει δίκαιο εμπόριο και ζήτησαν να μιλήσουν με τους καλλιεργητές του κακάο. Μαζεύτηκαν όλοι στην πλατεία του χωριού. Πήγε κι ο Μανουέλ. Οι νεοφερμένοι εξήγησαν πως δεν είναι σωστό και δίκαιο που οι καλλιεργητές έκαναν όλη τη δουλειά και κέρδιζαν τόσα λίγα, ενώ εκείνοι από τις Εταιρίες πλούτιζαν.

- Για πες μας Μανουέλ; είπε ένας από αυτούς. Εσύ δεν είσαι που κουράζεσαι όλη μέρα στα χωράφια;

Όλοι άκουγαν με σκυμμένο το κεφάλι και ήταν πολύ σκεπτικοί. Κι εμείς οι κόκκοι ήμασταν εκεί και ακούγαμε με τα αυτιά μας ορθάνοιχτα.

Ο καινούριος κύριος συνέχισε:

- Ξέρετε ότι στην Ευρώπη, στην Ελλάδα, και στην Αθήνα, έχουν ανοίξει μικρά μαγαζιά που πουλούν κακάο και σοκολάτες που αγοράζουν κατευθείαν από τους παραγωγούς χωρίς να περνάει από άλλα χέρια. Έτσι δεν χρειάζεται να πληρώνονται πολλοί άνθρωποι και πιο πολλά χρήματα πάνε στους παραγωγούς σαν κι εσάς.

Οι παραγωγοί του χωριού συζήτησαν λίγο κι αποφάσισαν να το δοκιμάσουν. Όταν εμείς οι κόκκοι ωριμάσαμε, μας έδωσαν στους ανθρώπους του Δίκαιου Εμπορίου και κέρδισαν πολλά περισσότερα χρήματα. Ο Μανουέλ ήταν πολύ χαρούμενος. Κι εμείς ήμασταν πιο ευτυχισμένοι.

Και όταν ήρθαν οι κύριοι από τις Εταιρίες, με τα κοστούμια τους και τα γυαλιστερά τους παπούτσια, έμειναν με άδεια χέρια! Το κακάο (δηλαδή εμείς) είχε ήδη κάνει φτερά!

Και τώρα βρέθηκα
εδώ, στο αυτό το
κατάστημα δίκαιου
εμπορίου, που
περνάω πολύ ωραία,
ο κόσμος που μας
αγοράζει μιλάει
πάντα για τους
ανθρώπους του
χωριού, τους
παραγωγούς του
καφέ και ρωτάει αν
είναι καλά.

Fair trade shop

Έτσι κάνω το ταξίδι μια φορά το χρόνο και όλοι οι κόκκοι είμαστε πιο χαρούμενοι.
Τραγουδάμε συνέχεια! Αυτός ο κόσμος μας αγαπάει – το νιώθουμε στα χέρια τους.

Είπε ο Πέδρο και χασμουρήθηκε...

- Αχ, τι ωραία ιστορία!, είπε η Κιάρρα

- Σου άρεσε; Ρώτησε ο Πέδρο

- Πολύ όμορφη!

- Χαίρομαι πολύ! Και τώρα με συγχωρείς, αλλά πρέπει να πάω για ύπνο. Πεθαίνω από τη
νύστα.

- Καληνύχτα είπε η Κιάρρα και τον χάιδεψε με το χεράκι της.

Ο Πέδρο τεντώθηκε και της έδωσε ένα φιλή στο μάγουλο γαργαλώντας την λίγο με τα μουστάκια του. «Κι εσύ με αγαπάς, το νιώθω στα χέρια σου!» είπε μπαίνοντας πάλι μέσα στο κουτί του από το μικρό πορτάκι.

